

Ferenc pápa szentbeszéde húsvét vigíliáján (a nagyszombat esti ünnepi szertartáson)

Szent Péter-bazilika
2014. április 19. (szombat)

A Jézus Krisztus feltámadásáról szóló evangélium azzal kezdődik, hogy az asszonyok a sírhoz mennek a szombatot követő nap hajnalán. Azért mennek a sírhelyhez, hogy kifejezzék tiszteletüket az Úr teste iránt, ám nyitva és üresen találják a sírt. Egy hatalmas angyal hozzájuk fordul: „Ne féljete!” (Mt 28,5), és meghagyja nekik, hogy vigyék el az örömhírt a tanítványoknak: „Feltámadt a halálból, és íme, előttetek megy Galileába” (28,7). Az asszonyok azon nyomban elfutnak, az úton azonban maga Jézus jön velük szemben, és azt mondja: „Ne féljete, menjete, vigyete híru testvéreimnek, hogy menjenek Galileába, ott majd viszontlátnak engem” (28,10).

A mester halála után a tanítványok szétszóródtak; hitük összetört, úgy tűnt, mindennek vége, a bizonyosságok megszűntek, a reménykedések elhaltak. Most azonban az asszonyok híradásának, még ha hihetetlennek hangzott is, olyan hatása volt, mint amikor egy napsugár bevilágít a sötétbe. A hír pedig tovaterjed: Jézus feltámadt, ahogyan előre megmondta..., és ugyanígy a parancs is, hogy menjenek Galileába; az asszonyok kétszer is hallották, előbb az angyaltól, aztán magától Jézustól: „Menjének Galileába, ott majd ismét meglátanak.”

Galilea az első meghívás helye, azé a helyé, ahol minden elkezdődött. Visszatérni oda azt jelenti, hogy visszatérnek az első meghívás helyére. Jézus ott járt a tó partján, miközben a halászok hálóikat rendezgették. Meghívta őket, ők pedig mindent elhagytak, és azonnal követték (vö. Mt 4,18-22).

Visszatérni Galileába azt jelenti, hogy mindent újraértelmeznek a keresztből és a győzelemből kiindulva. Újraértelmeznek mindent – az ige hirdetést, a csodatételeket, az új közösséget, a lelkesedéseket és a hiányosságokat, egészen az áruházig –, újraértelmeznek mindent a végtől, a beteljesedésből kiindulva, amely egy új kezdet, újraértelmeznek mindent a szeretetnek ebből a legnagyobb megnyilvánulásából.

Ugyanígy mindnyájunknak megvolt a maga „Galileája” a Jézussal járás kezdetén. „Galileába menni” valami szép dolgot jelent, azt jelenti számunkra, hogy felfedezzük megkeresztelkedésünket mint élő forrást, új erőt merítünk hitünk és keresztény tapasztalatunk gyökerénél. Visszatérni Galileába mindenekelőtt azt jelenti, hogy ahhoz az izzó ponthoz térünk vissza, ahol Isten kegyelme az út kezdetén megérintett engem. Abból a szikrából tudok tüzet gyújtani a mai nap

számára, minden nap számára, hogy melegséget és fényt vigyek testvéreimnek. Abból a szikrából egy alázatos öröm születik, olyan öröm, amely nem tapintatlan a fájdalommal és a kétségbeeséssel szemben, jóságos és szelíd öröm.

A keresztény ember életében a keresztséget követően létezik egy egzisztenciálisabb „Galilea” is, ez pedig a Jézus Krisztussal való személyes találkozás tapasztalata, ő hívott meg, hogy kövessem, és hogy részt adjon nekem küldetéséből. Ilyen értelemben a Galileába való visszatérés azt is jelenti, hogy megőrzöm szívemben ennek a meghívásnak az élő emlékezetét, vagyis amikor Jézus ott járt az én utamon, irgalommal rám tekintett, és kérte, hogy kövessem; felidézem tehát annak a pillanatnak az emlékét, amikor az ő pillantása találkozott az enyémmel, amikor megéreztettem velem, hogy szeret engem.

Ma, ezen az éjszakán, mindnyájan feltehetjük magunknak a kérdést: Mi az én Galileám? Hol van az én Galileám? Emlékszem rá? Vagy elfelejtettem? Olyan utakon jártam, amelyek elfelejtették velem. Uram segíts nekem: mondd meg, melyik az én Galileám, tudod, szeretnék visszatérni oda, hogy találkozzam veled és engedjem, hogy irgalmad átöleljen engem!

A húsvét evangéliuma világos: vissza kell térnünk oda, hogy lássuk a feltámadt Jézust, és tanúságtevőit legyünk feltámadásának. Ez nem visszafordulás, nem a múlt visszasírása, hanem az első szeretetkezéssel való visszatérés, hogy lánggra lobbanjunk attól a tűztől, amelyet Jézus gyújtott meg a világban, és hogy elvigyük ezt a lángot mindenkinek, a föld határaiig.

„Népek Galileája” (Mt 4,15; Iz 8,23): ez a feltámadt Jézus horizontja, ez az egyház távlata; egy erős vágy a találkozásra... Induljunk útnak!

(Tózsér Endre SP fordítása)

© Libreria Editrice Vaticana, 2014.

© Tózsér Endre SP, 2014.

